

opusdei.org

Rozważania: wtorek 8 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na wtorek ósmego tygodnia okresu zwykłego.

Proponowane tematy: Jezus wzywa do oderwania się; wyrzeczenie się „wszystkiego” obejmuje również wnętrze; Bóg jest niezwyknięty w szczodrości.

28-05-2023

- Jezus wzywa do oderwania się;

- Wyrzeczenie się „wszystkiego” obejmuje również wnętrze;
 - Bóg jest niezwyknięty w szczodrości.
-

OPOWIEŚĆ o spotkaniu z bogatym młodzieńcem być może wstrząsnęła apostołami. Ale to wydarzenie daje Jezusowi okazję do pokazania znaczenia i wartości wyrzeczenia się. Chrystus potrzebuje uczniów nieobciążonych bagażem, aby mogli zostać natchnieni przez Ducha Świętego, uczniów, których serca są gotowe, aby zostać napełnionymi przez Niego; ponieważ, jak mówi św. Teresa z Kalkuty, „nawet Bóg nie może włożyć niczego do serca, które jest już pełne”^[1] Misja apostolska wymaga głębokiej wolności serca.

„Zaprawdę powiadam wam - zaczął Jezus - nikt nie opuszcza domu, braci,

sióstr, matki, ojca, dzieci i pól z powodu Mnie i z powodu Ewangelii, żeby nie otrzymał stokroć więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, sióstr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a życia wiecznego w czasie przyszłym” (Mk 10,29-30).

Apostołowie zadumali się po wysłuchaniu Mistrza. Będąc z Nim, widzieli, co oznacza ubóstwo dla Pana, który nie ma nawet miejsca, „gdzie by głowę mógł oprzeć” (Mt 8,20). Są świadkami tego, że Bóg „będąc bogaty, dla was stał się ubogim” (2 Kor 8,9).

„Jezus jest bogaty swoim bezgranicznym zaufaniem do Boga Ojca, swoim bezustannym zawierzeniem Ojcu, bo zawsze szuka tylko Jego woli i Jego chwały. Jest bogaty niczym dziecko, które czuje się kochane, samo kocha swoich rodziców i ani na chwilę nie wątpi w ich miłość i czułość (...). Znane jest powiedzenie, że jedyny prawdziwy

smutek to nie być świętym;
moglibyśmy też powiedzieć, że
istnieje jedna tylko prawdziwa
nędza: nie żyć jak synowie Boga i
bracia Chrystusa”^[2].

„ŚWIĘTY jest właśnie tym
mężczyzną, tą kobietą, którzy
odpowiadając z radością i
wielkodusznością na wezwanie
Chrystusa, wyrzekają się
wszystkiego, aby pójść za Nim”^[3].
Moglibyśmy pomyśleć, że dla Piotra i
kilku apostołów owo „wszystko”,
którego się wyrzekli, oznaczało
niewiele: starą łódź, skromny dom i
niewiele więcej. Jednak, jak
komentuje św. Grzegorz Wielki, „ten,
kto porzucił wszystko, pozostawił
wiele, nawet jeśli jest to bardzo
mało”^[4]. Co więcej, zrobili to od razu.
Nie zatrzymali się, aby wyliczać *plusy*

i minusy, ponieważ nie to było najważniejsze.

Ale w rzeczywistości porzucenie „wszystkiego” oznacza przede wszystkim przekierowanie swojej najgłębszej istoty, swoich uczuć, woli, decyzji dotyczących przyszłości, planów i myśli. To jest właśnie to, co naprawdę się liczy, co składa się na prawdziwą gotowość podążania z Bogiem; i to właśnie uczynili pierwsi uczniowie. „Albowiem nie zostawił wszystkiego, kto wciąż jest przywiązany, choćby tylko do siebie. Co więcej, na nic się zda porzucenie wszystkiego poza samym sobą, gdyż nie ma dla człowieka cięższego brzemienia niż jego własne ja”^[5].

Wyrzeczenie się wszystkiego oznacza przyjęcie zaproszenia Jezusa do coraz większego napełniania się Jego boskim życiem. „Wezwanie Boga, charakter Chrztu Św. i łaska sprawiają, że każdy chrześcijanin

może i powinien uosabiać w pełni
wiarę. Każdy chrześcijanin winien
być *alter Christus, ipse Christus*
obecny wśród ludzi”^[6]. To
wyrzeczenie się nie jest
zaprzeczeniem naszych
indywidualnych cech ani naszych
dobrych pragnień: jest raczej
wypełnieniem się Bogiem,
pozwoleniem Mu na dotknięcie
każdego aspektu naszego życia Jego
Ewangelią.

NAGRODA, jaką Chrystus proponuje
za poświęcenie apostołów -
stokrotność więcej i życie wieczne -
znacznie przekracza wszystko, co
mogli sobie wyobrazić. Oto, jak
podaje to Księga Mądrości: „Pan
oddał świętym zapłatę ich trudów,
powiódł ich drogą cudowną i stał się
im za dnia osłoną, a światłem gwiazd
wśród nocy” (Mdr 10,17).

„Owo «stokrotność więcej» jest owocem rzeczy, które człowiek posiada wcześniej, a które pozostawia w wieczności, w której jednak znów je odzyskuje pomnożone aż do nieskończoności. Kiedy pozbawiamy się dóbr, otrzymujemy w zamian radość z prawdziwego dobra; uwalniamy się z niewoli rzeczy i zyskujemy wolność w służbie miłości; rezygnujemy z posiadania rzeczy i zyskujemy radość z dawania. Dlatego Jezus mówi: «Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu» (por. Dz 20, 35) (...). Tylko przyjmując z pokorną wdzięcznością miłość Pana Jezusa, uwalniamy się od zwodniczego spojrzenia bożków i ślepoty naszych złudzeń. Pieniądze, przyjemności, sukcesy dodają blasku, ale potem powodują rozczarowanie: obiecują życie, ale niosą śmierć. Pan prosi nas, abyśmy odłączyli się od tych fałszywych bogactw, aby móc wejść do prawdziwego życia, życia

pełnego, autentycznego i jaśniejącego blaskiem”^[7].

„Jeśli my mamy w sobie odrobinę szczodrości - mówił św. Josemaría - nasz Pan i tak zawsze nas zwycięża: daje nam o wiele więcej, niż my dajemy Jemu. Zawsze jesteśmy wygrani. To karta, którą można dobrze rozegrać”^[8]. I zwracał się o wstawiennictwo do Najświętszej Maryi Panny: „Proszę Matkę Bożą, aby umiała uśmiechać się do nas, aby chciała uśmiechać się do nas, a Ona zrobi to. I pomnoży tysiąckrotnie waszą szczodrość na ziemi. Nie tylko stokrotnie: tysiąckrotnie!”^[9].

[1] Święta Teresa z Kalkuty,
Największa miłość, New World
Library, Kanada 1998, s. 40

[2] Franciszek, *Orędzie*, 26 XII 2013.

[3] Benedykt XVI, *Homilia*, 15 X 2006.

[4] Św. Grzegorz Wielki, *Homilia 5 o Ewangelii*.

[5] Święty Piotr Damian, *Kazanie 9*.

[6] Św. Josemaría, *Rozmowy*, 58.

[7] Franciszek, *Anioł Pański*, 11 X 2015.

[8] Św. Josemaría, *Zapiski ze spotkania rodzinnego*, 13 IV 1974.

[9] Św. Josemaría, *Zapiski ze spotkania rodzinnego*, 19 XI 1972.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-wtorek-8-tygodnia-okresu-zwyklego/> (18-01-2026)